

Τριτωνιάς λίμνη, ἡ, η Λιβυκή λίμνη Τριτωνίδα, σε Ευρ.

Τριτωνίς, -ίδος, ἡ, λίμνη στη Λιβύη περίφημη για τους αρχαίους ελλ. μύθους, σε Πίνδ., Ηρόδ.· πρβλ. [Τριτογένεια](#).

τριφάσιος[ἄ], -α, -ον (τρεῖς), τριπλός, Λατ. triplex, σε Ηρόδ.· στον πληθ., σχεδόν συνώνυμο του *τρεῖς*, στον ίδ.

τριφίλητος[ῖ], Δωρ. **-ἄτος, -ον**, τριπλά πεφιλημένος, φίλτατος, εξαιρετικά αγαπητός, σε Θεόκρ.

τρι-φυλλον, τό, φυτό με τρία φύλλα, τριφύλλι, σε Ηρόδ.

τρι-φύλος[ῖ], -ον (φυλή), αυτός που προέρχεται από τρεις φυλές, *τριφύλους ποιέειν*, να τους διαιρέσεις σε τρεις φυλές, σε Ηρόδ.

τριχᾶ[ῖ], επίρρ. (*τρίς*), τριπλά, σε τρία μέρη, Λατ. trifariam, σε Όμηρ.· με γεν., *τρίχα νυκτὸς ἔην*, όταν ήταν η τρίτη περιφούρηση τη νύχτα, σε Όμηρ. Οδ.· *τρίχα σχίζειν τι*, σε Ηρόδ.

τριχ-ἄϊκες[-αῖ-], οἱ, οι άνθρωποι που έχουν χωριστοί στα τρία, δηλ. οι Δωριεῖς, που ονομάζονταν έτσι από τις τρεις φυλές τους, σε Όμηρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

τρι-χάλεπτος, -ον (χᾶλέπτω), πολύ οργισμένος, σε Ανθ.

τρι-χαλκον, τό, νόμισμα ισοδύναμο τριών *χαλκῶν*, σε Θεόφρ.

τρι-χᾶλος, -ον, Δωρ. αντί *τρίχηλος*, (*χηλή*) σκισμένος στα τρία, σε Αισχύλ.

τριχῆ, I. επίρρ., ο συνήθης τύπος του *τρίχα* στους πεζογράφους, σε τρία μέρη, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** με τρεις τρόπους, τριπλά, σε Πλάτ.

τριχθά, Επικ. επίρρ., εκτετ. τύπος του *τρίχα*, σε τρία μέρη, σε Όμηρ.

τριχίνος, -η, -ον (θρίξ, τριχ-ός), φτιαγμένος από τρίχες, σε Ξεν.

τριχίς, -ίδος, ἡ (θρίξ), ψάρι γεμάτο μικρά αγκάθια όμοια με τρίχες, η φρίσσα, σε Αριστοφ.

τριχό-βρωσ, -ωτος, ὁ, ἡ, αυτός που τρώει τρίχες, ο τριχοφάγος· απ' όπου, *τριχόβρωτες* = *σῆτες* ή *θρίπες*, σκόρος, σε Αριστοφ.

τρι-χοίνικος, -ον (χοῖνιξ), αυτός που χωράει τρεις *χοίνικες*, σε Ξεν.· κωμική φράση, *τριχοίνικον ἔπος*, μία πολύ ευρύχωρη λέξη, σε Αριστοφ.

τρι-χόλωτος, -ον, τριπλά μισητός, σε Ανθ.

τριχό-μαλλος, -ον, δασύτριχος, σε Ανθ.

τριχόομαι (θρίξ, τριχός), Παθ., έχω τρίχες, σε Αριστ.

τριχορρυέω, μέλ. *τριχορρυσώ*, πέφτουν οι τρίχες μου, σε Αριστοφ.

τριχορ-ρυής, -ές (ρέω), αυτός που αποβάλλει τις τρίχες.

τριχοῦ (τρίχα), επίρρ., σε τρία μέρη, σε τρεις τόπους, σε Ηρόδ.

τριχό-φοιτοσιούλος, χνούδι του νεαρού αγοριού που μετατρέπεται σε κανονικές τρίχες, σε Ανθ.

τρίχωμα, -ατος, τό (τριχόομαι), τρίχες κεφαλιού, μαλλιά, σε Ηρόδ., Ξεν.· *ἐγγενείου συλλογῆ τριχώματος*, δηλ. ακριβώς κατά την ανδρική ηλικία, σε Αισχύλ.

τρίψαι, απαρ. αορ. του *τρίβω*.

τριψ-ημερέω (τρίψαι, ἡμέρα), χάνω την ημέρα μου, χασομερώ, Λατ. terere tempus, σε Αριστοφ.

τρίψις, -εως, ἡ (τρίβω)· **I.** τρίψιμο, τριβή, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** αντίσταση που παρουσιάζεται στην αφή όταν τρίβεται κάτι στερεό, σταθερότητα, σε Ηρόδ.

III. *τρίψεις*, φαγητά τεχνητά παρασκευασμένα παστωμένα, σε Ανθ.

τρι-ώβολον, τό (ὀβολός), 1. νόμισμα τριων ὀβολών, μισή δραχμή· στην Αθήνα ήταν ο μισθός των δικαστών για κάθε ημερήσια συνεδρία· ο μισθός αυτός ορίστηκε πρώτα από τον Περικλή, σε Αριστοφ. **2.** ο μισθός των οπλιτών (*ἐπιβατῶν*) στα καράβια, σε Θουκ.

τρι-ώροφος, -ον (ὄροφος), αυτός που αποτελείται από τρεις ορόφους ή πατώματα, σε Ηρόδ.

τρι-ώρυγος[ῦ], -ον (ὄρυγιά), αυτός που αποτελείται από τρεις ορυγιές, σε Ξεν.

Τροία, Ιων. **Τροίη, ἦ**, είτε η πόλη, σε Όμηρ. κ.λπ.· είτε η χώρα, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, ως τρισύλλ. **Τροία**, σε Σοφ.· Δωρ. **Τρωία**, σε Πίνδ., Αισχύλ.· συνηρ. **Τρώα**, σε Πίνδ.· απ' όπου, **Τροιάθεν**, Ιων. -*ηθεν*, από την Τροία, σε Ομήρ. Οδ.· από *Τροίηθε*, σε Ομήρ. Ιλ.· Δωρ. *Τρωιάθεν*, σε Πίνδ.· **Τροϊάνδε**, Ιων. -*ηνδε*, στην Τροία, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· Δωρ. *Τρώανδε*, σε Πίνδ.

Τροϊζήν, -ῆνος, ἦ, πόλη στην Αργολίδα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ.

Τροϊζήνιος, -α, -ον, σε Ευρ.· θηλ. *Τροϊζηνίς, -ίδος*, σε Θουκ.· *οἱ Τροϊζήνιοι*, οι κάτοικοι της Τροϊζήνας, σε Ηρόδ.

τρομερός, -ά, -όν (τρέμω), αυτός που τρέμει, σε Ευρ.· τρεμάμενος από φόβο, φοβισμένος, στον ίδ. **II.** φοβερός, αυτός που προκαλεί φόβο και τρόμο, στον ίδ.

τρομέω, μέλ. *τρομήσω (τρόμος)*· **I.** τρέμω, σείω, κυρίως από φόβο, σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., κουνώ, ταράζω, φοβάμαι να κάνω κάτι, σε Θεόκρ. **II.** με αιτ., τρέμω ενώπιον κάποιου, φοβάμαι κάποιον, σε Όμηρ.· Σε κάθε σημασία ο Όμηρ. χρησιμοποιεί τόσο το Ενεργ. όσο και το Μέσ., αλλά μόνο στον ενεστ. και τον παρατ.· Επικ. και Ιων. *τρομεοίατο* αντί *τρομέοιντο*, σε Ομήρ. Ιλ.· Ιων. *μτχ. τρομεύμενος*, σε Σόλωνα.

τρόμος, ό (τρέμω)· **1.** τρομάρα, τρεμούλιασμα, κυρίως από φόβο, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. **2.** σύγκρυο, σε Πλάτ.

τροπαία (ενν. *πνοή*), **ἦ**, αντίθετος άνεμος· μεταφ., *λήματος, φρενός τροπαία*, μεταβολή των διαθέσεων και των σκέψεων κάποιου, σε Αισχύλ.· *τροπαία κακῶν*, απαλλαγή από τα κακά, στον ίδ.

τρόπαιον, αρχ. Αττ. τροπαῖον, τό, τρόπαιο, Λατ. *trophaeum*, σε Τραγ. κ.λπ.· δηλ. πρόχειρο θριαμβευτικό μνημείο που εγειρόταν για την ήττα του εχθρού (*τροπή II*) ως σύμβολο νίκης, αποτελούμενο από όπλα του εχθρού, τα οποία αναρτούνταν σε δέντρα ή στήνονταν σε ξύλινους στύλους· η συνήθης φράση ήταν *στήσαι ἢ στήσασθαι τρόπαιον*, στήνω τρόπαια, σε Ευρ., Θουκ.· *ιδρύσαι*, σε Ευρ.· με γεν. προσ., *τροπαῖα τῶν πολεμίων*, τρόπαιο κερδισμένο από τον εχθρό, στον ίδ.· ομοίως, *τροπαῖ' ἔσθησε τῶν ἐμῶν χερῶν*, σε Σοφ.· επίσης *στήσαι τροπαῖα κατὰ ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων*, Λατ. *triumphare de aliquo*, σε Οράτ.

τροπαῖος, -α, -ον, I. 1. αυτός που ανήκει στην ήττα (*τροπήII*), *ἐχθρῶν θύειν τροπαῖα* (ενν. *ιέρα*), θυσία για την ήττα των εχθρών, σε Ευρ.· *Ζεὺς Τροπαῖος*, αυτός που δίνει την νίκη, σε Σοφ. **2.** αυτός που προξενεί την ήττα, *Ἔκτορος ὄμμασι τροπαῖοι*, δηλ. φοβεροί στα μάτια του Έκτορα, σε Ευρ. **II.** όπως το *ἀποτρόπαιος*, αυτός που αποτρέπει κάτι, που το απομακρύνει, Λατ. *averruncus*, *Ζεύς*, σε Σοφ.

τροπαιο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλά, κρατά τρόπαια, σε Πλούτ. **τρόπαλις, -ιδος, ἦ**, δεσμίδα, δεμάτι, *σκορόδων τρόπαλις*, δεσμίδα σκόρδων, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

τροπέω, ποιητ. τύπος αντί *τρέπω*, στρέφω, μετατρέπω, σε Ομήρ. Ιλ.

τροπή, ἦ (τρέπω), γύρισμα· **I. 1.** *τροπαῖ ἡελίοιο*, τα ηλιοστάσια, δηλ. τα χρονικά διαστήματα στα μέσα του καλοκαιριού και του χειμώνα, Λατ. *solstitium* και *bruma*, όταν ο ήλιος φαίνεται να στρέφεται και να τέμνει την εκλειπτική τροχιά. Στον Όμηρ. οι *τροπαῖ ἡελίοιο*, δηλώνουν κάποιο σημείο στον ουρανό, *πιθ. προς τα δυτικά*, σε Ομήρ. Οδ.· *τροπαῖ θεριναί* και *χειμεριναί*, σε Ηρόδ., Αττ.· όταν η λέξη *τροπαῖ* χρησιμοποιείται μόνη της,

αναφέρεται κυρίως στο χειμερινό ηλιοστάσιο, *περι ἡλίου τροπᾶς* (ενν. χειμερινούς), σε Θουκ. **2.** αλλαγή, μετατροπή = *μεταβολή*, σε Αισχίν., Πλούτ. **3.** *τροπαὶ λέξεως*, μεταβολή λόγου για σχήματα ή τρόπους (*τρόποι*), σε Λουκ. **II.** τρέψιμο σε φυγή, ήττα εχθρού, *τροπήν* (ή *τροπᾶς*) *τινος ποιεῖν ή ποιεῖσθαι*, τρέπω κάποιον σε φυγή, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· *τροπή γίνεταί*, σε Ηρόδ.· *έν τροπή δορός*, κατά την ήττα την οποία επιφέρει το δόρυ, σε Σοφ. **τροπικός, -ή, -όν (τροπή)**· **I.** αυτός που ανήκει στα ηλιοστάσια, *ό τροπικός* (ενν. *κύκλος*), το ηλιοστάσιο ή ο τροπικός κύκλος που είναι σημειωμένος στην υδρόγειο σφαίρα, σε Αριστ.· *αί τροπικαί ἡμέραι*, στον ίδ. **II.** στην Ρητορική, μεταφορικός, αλληγορικός.

τρόπις, ή, τρόπιος, αιτ. *τρόπιν* (*τρέπω*), καρίνα πλοίου, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· *τρόπεις θέσθαι*, βάζω την καρίνα, σε Πλούτ.· και μεταφ., *λέγετην τρόπιν τοῦ πράγματος*, σε Αριστοφ.

τροπός, ό (τρέπω), μιάντας από στριμμένο δέρμα, με το οποίο προσέδεναν το κουπί στο σκαλμό, σε Ομήρ. Οδ.

τρόπος, ό (τρέπω)· **I.** διεύθυνση, τρόπος, σε Ηρόδ. **II. 1.** τρόπος, συμπεριφορά, μέθοδος, *τρόπω τοιῶδε*, κατά τέτοιο τρόπο, σε Ηρόδ.· *τίνι τρόπω*; Λατ. *quomodo?* με ποιο τρόπο; σε Αισχύλ. κ.λπ.· *ποιῶ τρόπω*; στον ίδ.· *ένί γε τῶ τρόπω*, με τον ένα τρόπο ή τον άλλο, κατά κάποιο τρόπο, σε Αριστοφ.· *παντί τρόπω*, με κάθε τρόπο, σε Αισχύλ.· *οὔδενι τρόπω, μηδενι τρόπω*, με κανέναν τρόπο, καθόλου, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως στον πληθ., *τρόποισι ποίοις*; σε Σοφ.· *ναυκλήρου τρόποις*, στον ίδ. **2.** απόλ. στην αιτ., *τίνα τρόπον*; πώς; σε Αριστοφ.· *τρόπον τινά*, κατά κάποιον τρόπο, σε Ευρ.· *οὔδένα, μηδένα τρόπον*, σε Ξεν.· *πίτυος τρόπον*, σύμφωνα με τον τρόπο ενός πεύκου, σε Ηρόδ.· στον πληθ., *κεχώρισται τοὺς τρόπους*, με τους τρόπους του, στον ίδ.· *πάντας τρόπους*, με όλους τους τρόπους, σε Πλάτ. **3.** με προθ., *γυναικὸς έν τρόποις*, *έν τρόποις Ἰξίονος*, σε Αισχύλ.· *ές ὄρνιθος τρόποις*, σε Λουκ.· *κατά πάντα τρόπον*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *κατά πάντας τρόπους*, στον ίδ.· *κατά τρόπον απόλ.*, αρμοδίως, προσηκόντως, Λατ. *rite*, σε Ισοκρ. **III.** λέγεται για πρόσωπα, τρόπος ζωής, συνήθεια, έθιμο, σε Πίνδ.· *μῶνήλιαστά*; — Απαντ. *μάλλὰ θατέρου τρόπον*, Εἶσαι Ηλιαστής; — Όχι, αλλά από το άλλο είδος, σε Αριστοφ.· ο χαρακτήρας του ανθρώπου, η διάθεσή του, *τρόπου ήσυχίου*, ήσυχης διάθεσης, σε Ηρόδ.· *ού τούμου τρόπον*, όχι της προτίμησής μου, σε Αριστοφ.· *πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον*, σε Ξεν.· ομοίως στον πληθ., *τρόποι, συνήθειες, σκληρὸς τοὺς τρόπους*, σε Αριστοφ.· *ύπηρετεῖν τοῖς τρόποις τινός*, στον ίδ. **IV.** στη Μουσική, *τρόπος Λύδιος*, σε Πίνδ.· *ῶδῆς τρόπος*, σε Πλάτ. **V.** λέγεται στη συγγραφή ή ομιλία, τρόπος, ύφος, σε Ισοκρ.· αλλά στη Ρητορική, τρόποι έκφρασης και ρητορικά σχήματα, σε Κικ.

τροπο-φορέω, μέλ. *τροποφορήσω*, υπομένω τους τρόπους κάποιου, *τινά*, σε Κ.Δ.

τροπόω, μέλ. *τροπάσω*, (*τροπός*) εφοδιάζω το κουπί με τροπωτήρα — Μέσ., *τροποῦτο κόπηνάμφι σκαλμόν*, προσέδεσε το κουπί στο σκαλμό με τον τροπωτήρα, σε Αισχύλ. — Παθ., λέγεται για το κουπί, είμαι εφοδιασμένος με τροπωτήρα, σε Αριστοφ.

τροπωτήρ, -ήρος, ό, = *τροπός*, σε Αριστοφ., Θουκ.

τροφαλῖς, -ίδος, ή (τρέφω I), κομμάτι τυριού, σε Αριστοφ.

τροφεῖα, τά (τροφεύω)· **I.** αμοιβή που δίδεται στην ή στον τροφό, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** *βίου τροφεῖα*, τρόπος ζωής κάποιου, τροφή, σε Σοφ.· *τροφεῖα ματρός*, το μητρικό γάλα, σε Ευρ.

τροφεύς, -έως, ὁ (τροφή), αυτός που ανατρέφει ή μεγαλώνει, θετός πατέρας, σε Σοφ., Ευρ.· λέγεται για γυναίκα, τροφός, σε Αισχύλ.· μεταφ., λέγεται για τις πεδιάδες και τα ὄρη της Τροίας, *χαίρετ' ὧ τροφῆς ἐμοί*, εσείς που με αναθρέψατε, σε Σοφ.· *πάσης κακίας τροφεύς*, αυτός που περιθάλλει κάθε κακία, σε Πλάτ.

τροφή, ἡ (τρέφω)· **I. 1.** οτιδήποτε τρώγεται και αποσκοπεί στη θρέψη και τη διατήρηση του σώματος, τροφή, τρόφιμα, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· *ἡ καθ' ἡμέραν τροφή*, το καθημερινό «ψωμί» κάποιου, σε Θουκ.· *τροφήν παρέχειν*, μέσα για τη διατήρηση του στρατεύματος, επιδρομή για τρόφιμα, στον ίδ. **2.** *βίου τροφή* ή *τροφαί*, τρόπος ζωής, σε Σοφ.· ομοίως, η λέξη *τροφή* μόνη της, *δουλίαν ἔξειν τροφήν*, στον ίδ.· *ἐπιτα απλώς*, τρόπος ζωής, σε Πλάτ. **3.** αυτό με το οποίο κάποιος προμηθεύει στον εαυτό του τα προς το ζην, ὅπως το τόξο του Φιλοκτήτη, σε Σοφ. **II. 1.** τροφή, ανατροφή, σε Ηρόδ., Τραγ.· στον πληθ., *ἐν τροφαῖσιν*, ενώ είναι κάποιος στα χέρια της τροφού, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2.** ανατροφή, σε Ευρ. κ.λπ. **III.** ενίοτε, στους ποιητές, γενιά, *νέα τροφή*, λέγεται για τους νέους ανθρώπους, σε Σοφ.· *ἀρνῶντροφαί*, δηλ. νεαρά αρνάκια, σε Ευρ.

τροφίας, -ου, ὁ (τρέφω), αναθρεμμένος στο σπίτι ή στη φάτνη, σε Πλούτ.

τρόφιμος, -ον και -η, -ον (τροφή)· **I. 1.** θεραπευτικός· με γεν., *γὰ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων*, σε Ευρ. **2.** ως ουσ., *τρόφιμος, ὁ*, δεσπότης του σπιτιού, κύριος, *ἡ τροφίμη*, κυρία, οικοδέσποινα, σε Ανθ. **II.** Παθ., αναθρεμμένος από κάποιον, θετός γιος, σε Ευρ.· *οἱ τρόφιμοι*, οι μαθητές, σε Πλάτ., Ξεν.

τρόφις, ὁ, ἡ, τρόφι, τό, γεν. *τρόφιος, (τρέφω)*, καλά θρεμμένος, ευτραφής, *τρόφι κῦμα*, μεγάλο, πελώριο κύμα, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για ἄνδρες, *ἐπεὶ γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες*, όταν μεγαλώσουν τα παιδιά, σε Ηρόδ.

τροφίεις, -εσσα, -εν (τρέφω), καλά θρεμμένος, ευτραφής· απ' ὅπου, μεγάλος, πελώριος, λέγεται για κύματα, σε Όμηρ.

τροφός, ὁ και ἡ (τρέφω), αυτός που ανατρέφει, τροφός, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· μεταφ., λέγεται για πόλη, σε Πίνδ., Αισχύλ.

τροφοφορέω, μέλ. *τροφοφορήσω*, φέρνω σε κάποιον τροφή, διατηρώ, συντηρώ, σε Κ.Δ.

Τροφώνιος, ὁ, κατά τη μυθολογία, αυτός που οικοδόμησε το πρώτο ιερό του Απόλλωνα στους Δελφούς, σε Ομηρ. Ύμν., Ηρόδ.· *καταβαίνων ὥσπερ ἐς Τροφωνίου* (ενν. ἄντρον), σε Αριστοφ.

τροχάζω, μέλ. *τροχάσω*, (*τροχός*) τρέχω σαν τροχός, τρέχω μπροστά, τρέχω γρήγορα, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· *τροχάζω ἵπποις*, λέγεται για αρματηλάτη, σε Ευρ.

τροχαῖος, -α, -ον, I. αυτός που τρέχει, ταχύς, γρήγορος, σε Ανθ. **II.** *τροχαῖος* (ενν. *πούς*), ὁ, πόδας που αποτελείται από μια μακρά και μια βραχεία συλλαβή, ο οποίος ονομάζεται και *χορεῖος*· χρησιμ. για γρήγορο ρυθμό, σε Πλάτ., Αριστ.

τροχᾶλός, -ῆ, -όν (τρέχω), αυτός που τρέχει, *τροχαλόν τινα τιθέναι*, κάνω κάποιον να τρέχει γρήγορα, σε Ησίοδ.· *τροχαλοὶ ὄχοι*, αυτοί που ρολάρουν γρήγορα, σε Ευρ.

τροχερός, -ά, -όν (τροχός), αυτός που τρέχει, ταχύς, σε Αριστ.

τροχηλάτew, μέλ. *τροχηλατήσω*, οδηγώ ἄρμα· οδηγώ γύρω γύρω, κυκλικά, σε Ευρ.

τροχ-ηλάτης[ᾶ], -ου, ὁ (ἐλαύνω), αυτός που διευθύνει τους τροχούς, δηλ. ο ηνίοχος, σε Σοφ., Ευρ.

τροχ-ήλατος, -ον (ἐλαύνω)· **1.** αυτός που οδηγείται από τροχούς, που σύρεται από τροχούς, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** αυτός που σύρεται από τροχούς ή βρίσκεται κοντά στους τροχούς, σε Ευρ. **3.** μεταφ., αυτός που τρέχει γρήγορα σαν τροχός ή άμαξα, στον ίδ.· *μανία τροχήλατος*, περιστρεφόμενη μανία, στον ίδ.
τροχιά, ἡ (τροχός), ίχνη, γραμμή που σχηματίζουν οι τροχοί, σε Ανθ.
τροχίζω, μέλ. Αττ. *τροχιῶ*, (*τροχός*), στρέφω κάποιον γύρω από τον τροχό, βασανίζω, σε Αριστ.

τροχίλια, ἡ, δέσμη τροχαλίας, καρούλι και άλλα παρόμοια, Λατ. *trochlea*, σε Αριστοφ.

τροχίλος[ι], ὁ (τρέχω), μικρό πτηνό, νεροκότσυφας, για τον οποίο λέγεται ότι βγάζει τις βδέλλες από το στόμα του κροκόδειλου, σε Ηρόδ.

τροχίος, -ά, -όν, = *τροχόεις*, στρογγυλός, σε Ανθ.

τρόχις, ὁ (τρέχω), δρομέας, αγγελιοφόρος, σε Αισχύλ.

τροχο-δινέομαι, Παθ., περιστρέφομαι ως τροχός, σε Αισχύλ.

τροχο-ειδής, -ές (εἶδος), στρογγυλός σαν τροχός, κυκλικός, σε Θέογν., Ηρόδ.

τροχόεις, -εσσα, -εν, στρογγυλός σαν τροχός, στρογγυλός, σε Ανθ.

τροχο-ποιέω, μέλ. *τροχοποιήσω*, κατασκευάζω τροχούς, σε Αριστοφ.

τροχός, ὁ (τρέχω), οτιδήποτε τρέχει κυκλικά·

A. I. στρογγυλή πλάκα, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** τροχός, ρόδα, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.·

τροχὸς μιμείσθαι, να μιμείσαι τροχούς, λέγεται για κάποιον που λυγίζει το σώμα του προς τα πίσω έτσι ώστε να σχηματίζει τροχό, σε Ξεν. **2.** τροχός κεραμοποιού, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** τροχός θεατρικής μηχανής, σε Αριστ. **4.** τροχός βασανιστηρίου, *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι*, στον ίδ. κ.λπ.· *τῶ τροχῶ τινα προσδεῖν*, σε Λουκ. **III.** τροχός που χρησίμευε στο παιχνίδι των παιδιών και αποτελούνταν από σιδερένιο ή χάλκινο στεφάνι με κρίκους, οι οποίοι κατά την περιστροφή του τροχού ηχούσαν (το *Graecus trochus* των Ρητ.). **IV.**

τροχοὶ γῆς, θαλάσσης, κύκλοι ή ζώνες της ξηράς και της θάλασσας, σε Πλάτ.

V. κρίκος στη στομίδα του χαλιναριού, σε Ξεν. **B. 1.** *τρόχος, ὁ*, τρέξιμο, αγώνισμα δρόμου, *μη πολλοὺς τρόχους ἀμιλλητήρας ἡλίου*, όχι πολλούς αγωνιστικούς δρόμους, τροχιές του ηλίου, δηλ. όχι πολλές ημέρες, σε Σοφ.·

παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι, σε Ευρ. **2.** τόπος για τρέξιμο, στον ίδ.

τρύβλιον, τό, κούπα, ποτήρι, σε Αριστοφ.

τρῦγάω, μέλ. *τρυγήσω (τρύγη)*· **I. 1.** με αιτ. του πράγμ. που συλλέγεται (καρπού ή σοδειάς), συλλέγω τον καρπό, τρυγῶ, Λατ. *vindemiare*, *έτέρας σταφυλᾶς τρυγῶσιν*, σε Ομήρ. Οδ.· *καρπὸν*, σε Ηρόδ.· μεταφ., *τρυγήσομεν αὐτήν* (ενν. *Εἰρήνην*), σε Αριστοφ. — Παθ., *τετρυγημένοι καθ' ὄραν*,

μαζεμένοι την κατάλληλη εποχή, σε Λουκ. **2.** απόλ., σε Αριστοφ. **II. 1.** με αιτ. του πράγμ. από το οποίο λαμβάνεται ο καρπός, μαζεύω τους καρπούς από το δέντρο ή τον αγρό, *ὅτε τρυγῶφεν ἀλωήν* (Επικ. ευκτ. αντί *τρυγῶφεν*), όταν μάζεψαν τους καρπούς από το αμπέλι, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** παροιμ., *εῤήμας τρυγᾶν* (ενν. *ἀμπέλους*), τρυγῶ αφύλαχτα αμπέλια, δηλ. είμαι τολμηρός εκεί που δεν έχω τίποτα να φοβηθῶ, σε Αριστοφ.

τρύγη[υ], ἡ, **1.** ώριμος καρπός, συγκομιδή δημητριακών, σιτάρι, *οὐδὲ τρύγην οἶσεις*, σε Ομηρ. Ὑμν. **2.** συγκομιδή σταφυλιών, σε Ανθ.

τρῦγητήρ, -ἦρος, ὁ, αυτός που μαζεύει σταφύλια, Λατ. *vindemiator*, σε Ησίοδ. [με *v*].

τρύγητος, ὁ (τρῦγάω)· **1.** τρύγος, θέρος, σε Πλούτ., Λουκ. **2.** εποχή συγκομιδής, σε Θουκ.

τρῦγη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει καρπούς, ιδίως σταφύλια, σε Ομηρ. Ὑμν.

τρῦγικός, -ή, -όν, αυτός που προέρχεται από τρύγο, = *κωμωδικός*, σε Αριστοφ.

τρῦγο-δαίμων, -ονος, ό, κωμική λέξη, αντί *τρυγῶδος*, λογοπαίγνιο επί του *κακοδαίμονος*, κακομοίρης ποιητής, σε Αριστοφ.

τρύγ-οιπος[ῦ], ό (**τρύξ, ἵπος**), ύφασμα στο οποίο στράγγιζαν τα καταπάτια του κρασιού, σε Αριστοφ.

τρῦγόνιον, τό, υποκορ. του *τρυγών* I, σε Ανθ.

τρῦγῶεν, Επικ. αντί *τρυγῶεν*, γ' πληθ. ευκτ. του *τρυγάω*.

τρῦγῶδία, ή, = *κωμῶδία*, σε Αριστοφ.

τρῦγῶδικός, -ή, -όν, = *κωμωδικός*, σε Αριστοφ.

τρῦγ-φδός, ό (**τρύξ, φδή**), αυτός που τραγουδάει τον τρύγο, = *κωμῶδός*, γιατί οι τραγουδιστές άλειφαν τα πρόσωπά τους με τρύγο (*peruncti faecibus ora*, του Ορατ.), σε Αριστοφ.

τρῦγών, -όνος, ή, τρυγόνι, σε Αριστοφ.

τρύζω (*√ΤΡΥΓ*), Επικ. παρατ. *τρύζεσκον*· άόρ. *ἔτρυζα*· εν χρήσει κυρίως στον ενεστ. και τον παρατ.· κάνω ένα χαμηλό ήχο μουρμουρητού, ψιθυρίζω, λέγεται για τον τόνο της *όλολογόνος*, σε Θεόκρ.· μεταφ. λέγεται για τους ανθρώπους, πολυλογώ, μουρμουρίζω, σε Ομήρ. Ιλ. (ηχομιμ. λέξη).

τρῦμαλία, ή (**τρύω**) = *τρύμη*, τρύπα, οπή, ή *τρυμαλία τῆς ραφίδος*, οπή βελόνας, σε Κ.Δ.

τρύμη[ῦ], ή (**τρύω**), οπή· μεταφ., οξύς, πανούργος άνθρωπος, σε Αριστοφ.

τρύξ, ή, γεν. *τρύγος* (συγγενές προς το *τρύγη*), **I**. καινούριο κρασί που δεν έχει ακόμα ζυμωθεί, κρασί αδιάθητο, μούστος, Λατ. *mustum*, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

II. υποστάθμη οίνου, Λατ. *faex*, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· μεταφ., λέγεται για ηλικιωμένο άντρα ή γυναίκα, σε Αριστοφ.

τρύπᾶνον[ῦ], **τό**, εργαλείο ξυλουργού, τρυπάνι, γεωτρύπανο, Λατ. *terebra*, το οποίο κινούνταν με ιμάντα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

τρῦπάω, μέλ. *τρυπήσω*, Παθ., παρακ. *τετρύπημαι* (*τρύω*)· **1**. τρυπώ, διατρυπώ, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., *τὰ ὄτα τετρυπημένος*, με τα αυτιά του τρυπημένα για σκουλαρήκια, σε Ξεν.· *ψήφος τετρυπημένη*, η ψήφος της καταδίκης που είχε μια τρύπα στη μέση, σε Αισχίν. **2**. *τρυπάω τῷ ποδι τὴν βελόνην*, περνάω τη βελόνα μέσα από το πόδι, σε Ανθ.

τρύπη, ή, (**τρύω**), τρύπα, οπή, σε Ανθ.

τρύπημα[ῦ], **-ατος, τό** (**τρυπάω**), τρύπα, οπή, *τρύπημα νεός*, δηλ. μία από τις τρύπες μέσα από τις οποίες περνούσαν τα κουπιά και κινούνταν, σε Αριστοφ.· όπως το *τρυμαλία*, οπή βελόνας, σε Κ.Δ.

τρῦπῶ, γ' ενικ. ευκτ. του *τρυπάω*.

τρῦσ-άνωρ, -ορος, ό, ή (**τρύω**), αυτός που κατατρύχει, που καταπονεί άνδρα, σε Σοφ.

τρῦσί-βίος, -ον (**τρύω**), αυτός που καταστρέφει την ζωή, σε Αριστοφ.

τρῦτάνη[ά], ή, γλώσσα ζυγαριάς, και γενικά, ζυγός, πλάστιγα, Λατ. *trutina*, σε Αριστοφ., Δημ. (αμφίβ. προέλ.).

τρῦφάλεια, ή, περικεφαλαία, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

τρῦφάω, μέλ. *τρυφήσω* (*τρυφή*)· **I**. ζω μέσα στην πολυτέλεια, ζω ηδυπαθώς, σε Ευρ.· *μτχ. τρυφῶν* ως επίθ., *αβρός, θηλυπρεπής, πολυτελής, φιλήδονος*, σε Αριστοφ., Πλάτ.· *τὸ τρυφῶν*, ως ουσ., *θηλυπρέπεια, τρυφή*, σε Αριστοφ. **II**. είμαι ανήθικος, γλεντοκοπώ, ξεσπάω, κάνω ταραχές, γίνομαι ασελγής, σε Ευρ. κ.λπ.· γίνομαι υπερβολικός, σε Αριστ. **III**. *επαίρομαι, υπερηφανεύομαι, είμαι δύστροπος*, σε Ευρ., Πλάτ.

τρῦφραίνομαι, Παθ., γίνομαι δύστροπος, *τρυφερανθείς*, έχω τον αέρα του λιμοκοντόρου, σε Αριστοφ.

τρῦφερός, -ά, -όν, (τρυφή)· **I.** τρυφερός, απαλός, αβρός, σε Ευρ., Ανθ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, θηλυπρεπής, πολυτελής, φιλήδονος, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *τὸ τρυφερόν*, θηλυπρέπεια, *ἐς τὸ τρυφερότερον*, σε πιο θηλυπρεπείς συνήθειες, σε Θουκ.· ουδ. ως επίρρ. *τρυφερόν*, φιλήδονα, σε Αριστοφ. *τρυφερόν λαλεῖν*, μιλάω τρυφερά, σε Θεόκρ.

τρῦφή, ἡ (θρύπτω)· **I.** λεπτότητα, αβρότητα, απαλότητα, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.· στον πληθ., πολυτέλειες, ηδυπάθειες, Λατ. *deliciae*, σε Ευρ. **II.** φιληδονία, ασέλγεια, σε Πλάτ. **III.** υπερηφάνεια, έπαρση, θρασύτητα, δυστροπία, στον ίδ.

τρῦφηλός, -ή, -όν, σπάνιος ποιητ. τύπος του *τρυφερός*, σε Ανθ.

τρύφημα, -ατος, τό, πράγμα στο οποίο βρίσκεται κανείς περηφάνεια, «καμάρι», σε Ευρ.

τρύφος, -εος, τό (θρύπτω), αυτό το οποίο είναι σπασμένο, τεμάχιο, θρύμμα, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

τρῦχηρός, -ά, -όν (τρῦχος), ρακώδης, κουρελιασμένος, σε Ευρ.

τρύχνος, ἡ, νυχτερινή σκιά, ως σύμβολο της γλυκιάς λησμονιάς, σε Θεόκρ.

τρῦχόομαι, Παθ., καταστρέφομαι από τη χρήση, καταπονούμαι, *μτχ. παρακ. τετρυχωμένος*, σε Θουκ.

τρῦχος, -εος, τό (τρύω), φθαρμένο μάτιο, ράκος, παλιό ρούχο, σε Ευρ.· στον πληθ., ράκη, στον ίδ.

τρύχω[ῦ], μέλ. *τρύζω (τρώω)*, φθείρω, καταστρέφω, καταπονώ, σε Ομήρ. Οδ., Ησιόδ.· *πτωχὸν τρύζοντά ἐ αὐτόν*, κανείς δεν ήθελε να προσκαλέσει πτωχό στο σπίτι του για να έχει το βάρος αυτού και την ενόχλησή του, σε Ομήρ. Οδ.· *τρύχει ψυχάν*, καταθλίβει, λυπεί την ψυχή, σε Σοφ.· *τρύχω στρατειάς τὴν πόλιν*, σε Ξεν. — Παθ., καταπονούμαι, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· *τρύχεσθαι τινος*, κατατρύχεσθαι εξαιτίας κάποιου, σε Ευρ.

τρύω, μέλ. *τρύσω [ῦ]*· Παθ., παρακ. *τέτρῦμαι*· φθείρω, καταστρέφω, σε Αισχύλ. — Παθ., φθείρομαι, καταπονούμαι, *τετρυῖσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ*, σε Ηρόδ.· *τετρυμένος τάλαιπωρήσει*, στον ίδ.

Τρωάς, -άδος, ἡ, συνηρ. αντί *Τρωιάς*.

τρωγάλια, τά (τρώγω), καρποί που τρώγονται στο τέλος του δείπνου ως επιδόρπιο, σύκα, καρύδια, ζαχαρωτά, σε Αριστοφ.

τρώγλη, ἡ (τρώγω), τρύπα που δημιουργείται από διάβρωση, τρύπα της φωλιάς ποντικιού, σε Βατραχομ., σε Βάβρ.

τρωγλο-δύτης[ῦ], -ου, ὁ (δύω), αυτός που διεισδύει σε τρώγλη· *Τρωγλοδύται, οἱ*, αυτοί που κατοικούν σε τρώγλες ή σπηλιές, κάποια Αιθιοπική φυλή, σε Ηρόδ.

τρωγλο-δύων, *μτχ. χωρίς οριστ.* σε χρήση, αυτός που εισέρχεται έρποντας σε τρώγλη, λέγεται για ποντικό, σε Βατραχομ.

τρώγω, μέλ. *τρώξομαι*, *αόρ. ἔτρωξα*, *αόρ. β' ἔτρωγον* — Παθ., παρακ. *τέτρωγμαι*· **I.** κατατρώγω, μασουλώ, τραγανίζω, λέγεται για φυτοφάγα ζώα, όπως τα μουλάρια, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για το γουρούνι, σε Αριστοφ.· λέγεται για τα βοοειδή, σε Θεόκρ. **II.** λέγεται για τους ανθρώπους, τρώω λαχανικά ή καρπούς, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

Τρωιάθεν, επίρρ., από την Τροία, σε Πίνδ.

Τρωιάς, συνηρ. **Τρωάς, -άδος**, θηλ. του *Τρώϊος*· **I.** αυτή που κατάγεται από την Τροία, σε Ομήρ. Οδ.· *Τρωιάδες γυναῖκες*, ή μόνο, *Τρωιάδες*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** *γῆ Τρωάς*, η χώρα της Τροίας, σε Σοφ.· *ομοίως, ἡ Τρωάς*, σε Ηρόδ.

Τρωϊκός, -ή, -όν (Τρώς), αυτός που ανήκει στην Τροία, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. κ.λπ.· *τὰ Τρωϊκὰ*, τα χρόνια του Τρωικού πολέμου, σε Ηρόδ.

Τρώϊος, -η, -ον, συνηρ. **Τρώος, Ι.** αυτός που ανήκει στον Τρώα, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** Τρωικός, στο ίδ.

τρωκτά, τά, βλ. [τρωκτός](#).

τρωκτής, -ου, ό (τρώγω), φαγάς, αυτός που ροκανίζει· οι Φοίνικες έμποροι καλούνταν *τρωκται*, δηλ. άπληστοι κατεργάρηδες, απατεώνες, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *τρωκται χείρες*, τα άπληστα χέρια του τοκογλύφου, σε Ανθ.

τρωκτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τρώγω*, **I.** αυτός που τρώγεται ωμός· φαγώσιμος, σε Ηρόδ. **II.** *τρωκτά, τά* = *τρωγάλια*, στον ίδ.

τρώμα, τρωματίζω, τρωματής, Ιων. αντί *τραῦμα, τραυματίζω, τραυματής*.

τρώμα, ή, Δωρ. αντί *τραύμη = *τραῦμα*, σε Πίνδ.

Τρωξ-άρτης, -ου, ό (άρτος), αυτός που τρώει τον άρτο, όνομα ποντικιού, σε Βατραχομ.

τρώξιμος, -ον, = *τρωκτός*, σε Θεόκρ.

τρώξις, -εως, ή (τρώγω), δάγκωμα, *τῶν όνόχων*, σε Αριστ.

Τρώος, βλ. [Τρώϊος](#).

Τρωο-φθόρος, -ον (φθείρω), αυτός που καταστρέφει τους Τρώες ή την Τροία, σε Ανθ.

τρωπάω, ποιητ. αντί *τρέπω*, μετατρέπω, μεταβάλλω τον τόνο, λέγεται για το αηδόνη, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., στρέφομαι, σε Όμηρ.

Τρώς, Τρώός, ό, I. μυθικός θεμελιωτής της Τροίας, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** πληθ.

Τρώες, Τρώων, οί, οι κάτοικοι της Τροίας, σε Όμηρ. κ.λπ.

τρωτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τιτρώσκω*, αυτός τον οποίο δύναται κάποιος να τραυματίσει, τρωτός, ευπρόσβλητος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.

τρωχάω, Επικ. αντί *τρέχω*, τρέχω γρήγορα, καλπάζω, σε Όμηρ.

τύ, I. Δωρ. ονομ. αντί *σύ*. **II.** Δωρ. αιτ. αντί *σέ*.

τυβί, τό, χειμερινός μήνας των Αιγυπτίων, σε Ανθ.

τυγχάνω (√TYK), Επικ. παρατ. *τύγγανον*, μέλ. *τεύζομαι*· αόρ. β' *έτῶχον*, Επικ. *τύχον*, Επικ. υποτ. *τύχωμι, τύχησι*· Επικ. επίσης αορ. *έτύχησα*· παρακ.

τετύχηκα, μεταγεν. *τέτευχα*· γ' ενικ. Ιων. υπερσ. *έτετεύχεε* — Παθ., αόρ.

έτεύχθην· παρακ. *τέτευγμαι*.

A. I. χτυπώ, ιδίως χτυπώ στόχο με βέλος, σε Όμηρ. κ.λπ.· ο Όμηρ. ως επί το πλείστον το συντάσσει με αιτ., όταν το αντικείμενο του στόχου είναι έμψυχο, και με γεν. όταν είναι άψυχο· ομοίως, *τυγχάνω τοῦ σκοποῦ*, σε Ξεν.· ενίοτε προστίθεται και πρόθεση, *κατάκληϊδα, κατά ζωστήρα τυχήσας (τινά)*, σε Ομήρ.

Ιλ.· απόλ., *ήμβροτες οὐδ' έτυχες*, στο ίδ.· η μτχ. *τυχών* συχνά συνάπτεται με το ρήμα *βάλλειν, οὐτᾶν* κ.λπ., στο ίδ. **II.** επιτυγχάνω, βρίσκω· **1.** συναντώ κατά

τύχη, συναντώ κάποιον, απόλ., σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., σε Αισχύλ. κ.λπ.· μτχ. αορ. β' *ό τυχών*, ο πρώτος που συναντά κάποιος, ο οποιοσδήποτε, Λατ. *quiris*,

σε Ησίοδ., Πλάτ. κ.λπ.· *οί τυχόντες*, αυτοί που συναντάμε κάθε μέρα, σε Ξεν.· ομοίως, *τότυχόν*, οιοδήποτε πράγμα, σε Πλάτ. **2.** συναντώ, βρίσκω, χτυπώ,

λαμβάνω, αποκτώ ένα πράγμα, και στους ιστορικούς χρόνους (όπως το *κέκτημαι*), κατέχω κάτι, έχω, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· μετά τον Όμηρ.

επίσης, με αιτ. *τυγχάνω μισθόν*, σε Ηρόδ.· *τὰ πρόσφορα*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· με προσθήκη γεν. προσ., λαμβάνω κάτι από κάποιον, *τυγχάνω τί τινος*, σε Σοφ.·

τινός παρά τινος, σε Ομήρ. Οδ. **3.** επίσης με αρνητική σημασία, *βίης τυχεῖν*, αντιμετωπίζομαι, υπομένω βία, σε Ηρόδ.· *τυγχάνω κακῶν*, σε Ευρ. **4.** απόλ.,

επιτυγχάνω το στόχο, φθάνω στο σκοπό μου, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· ομοίως, *τυχόντες καλῶς*, σε Αισχύλ. **5.** έχω την τύχη ή τη μοίρα να..., *ός κε τύχη*,

οποιοσδήποτε λάβει τον κλήρο (να πεθάνει), σε Ομήρ. Ιλ. **B. I. 1.** αμτβ., συμβαίνει κατά τύχη να βρίσκομαι σε κάποιο τόπο, *εἴπερ τύχησι μάλα σχεδόν*, αν κατά τύχη συμβεί να είναι πολύ κοντά, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** λέγεται για γεγονότα και πράγματα γενικά, συμβαίνω σε κάποιον, πέφτω στο μερίδιο κάποιου, στην τύχη κάποιου, με δοτ. προσ., στο ίδιο, σε Αττ.· επίσης, επιτυγχάνω, σε Ομήρ. Οδ. **3.** απρός., *ὅπως ἐτύχανεν*, όπως έτυχε, δηλ. χωρίς κανένα κανόνα, αόριστα, σε Ευρ.· *ὡς ἢ ὥσπερ ἔτυχεν*, σε Ξεν.· *ὅποτε τύχοι*, ὅποτε τύχει, ενίστε, σε Πλάτ. **II. 1.** μαζί με μτχ., *τὰ νοέων τυγχάνω*, τα οποία έχω στο μυαλό μου ακριβώς τώρα, σε Ηρόδ.· *η τυγχάνω μαθών*, τα οποία έμαθα μόλις, σε Σοφ.· *ἔτυχον στρατευόμενοι*, έτυχε τότε να βρίσκονται σε εκστρατεία, σε Θουκ.· στη φράση *τυγχάνω ὄν*, απλώς = *εἰμί*, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ. **2.** η μτχ. συχνά παραλείπεται, *ἔνδον γὰρ ἀρτί τυγχάνει* (ενν. ὄν), σε Σοφ.· *εἰ σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων*, σε Πλάτ.· ενίστε μάλιστα το *τυγχάνειν* χρησιμοποιείται ακριβώς όπως το *εἶναι*, *τυγχάνειν ἐν ἐμπύροις*, είμαι απασχολημένος με τα της θυσίας, σε Ευρ.· *ὡς ἕκαστοι ἐτύχανον*, ακριβώς όπως ήταν ὅλοι, σε Ξεν. **3.** σε πολλές φράσεις μπορούμε εύκολα να εννοήσουμε τη μτχ. από τα συμφραζόμενα, *ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγουσι*, λένε οτιδήποτε παρουσιασθεί σε αυτούς (δηλ. *ὅτι ἰν τύχωσι λέγοντες*), σε Πλάτ. **III. 1.** ουδ. μτχ. *τυχόν*, σε χρήση απολ. όπως το *παρόν*, αφότου έτυχε, σε Λουκ. **2.** ως επίρρ., κατά τύχη, ίσως, σε Ξεν., Πλάτ.

Τυδέυς, ὁ, γεν. *Τυδέως*, Επικ. *Τυδέος* ή *Τυδήος*· αιτ. *Τυδέα*, Επικ. *Τυδήα* και *Τυδήη*· ο ήρωας Τυδέας, ένας από τους επτά ήρωες της Θήβας, πατέρας του Διομήδους, σε Όμηρ.

τυΐδε[ι] ή τυΐδε, **1.** Δωρ. αντί *τῆδε*, εδώ, σε Θεόκρ. **2.** αντί *δεῦρο*, με ρήματα κίνησης, στον ίδ.

τύκη, ή (τύκος), εργαλείο κτίστη ή λιθοκόπου, σε Ευρ.

τυκίζω, Αττ. μέλ. *τυκιῶ*, (*τύκος*), πελεκάω λίθους, επεξεργάζομαι την πέτρα, σε Αριστοφ.

τύκισμα, -ατος, τό, κατεργασία λίθων· στον πληθ., *κανόνων τυκίσματα*, δηλ. τείχη από λίθους οικοδομημένους με τη σειρά αντίθ. προς τα ακατέργαστα Κυκλώπεια τείχη, σε Ευρ.

τύκον, τό, Βοιωτ. αντί *σῦκον*.

τύκος[ῦ], ὁ (τεύχω),· **I.** εργαλείο για την κατεργασία λίθων, οικοδομικό εργαλείο, σφυρί ή σκαπάνη λατόμων, σε Ευρ. **II.** πολεμικός πέλεκυς, σε Ηρόδ.

τυκτά, περσική λέξη (*tacht*), την οποία ο Ηρόδ. ερμηνεύει δια του *τέλειον δεῖπνον βασιλῆιον*.

τυκτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τεύχω*, *τυκτὸν κακόν*, πλασμένος να είναι κακός, εκ φύσεως ολέθριος, σε Ομήρ. Ιλ.· *τυκτῆ κρήνη*, βρύση κατασκευασμένη από τα χέρια ανθρώπου, τεχνητή όχι φυσική, σε Ομήρ. Οδ.· ακολουθώς, όπως το *εὔτυκτος*, καλά κατασκευασμένος, καλά κατειργασμένος, σε Όμηρ.

τύλη[ῦ], ή, όπως το *τύλος*, **1.** οποιοδήποτε σκληρό εξόγκωμα· ὠμος αχθοφόρου, ο οποίος έχει γεμίσει κάλους από τη μεταφορά βαρών, σε Αριστοφ. **2.** μαξιλάρι ως επένδυση, ως υποστήριγμα, σε Ανθ.

τυλίσσω, Αττ. **τυλίττω**, τυλίγω· κάμπτω, λυγίζω· Παθ. αόρ. *ἐτυλίχθη*, σε Θεόκρ.

τύλος[ῦ], ὁ, I. = *τύλη* I, σκληρό εξόγκωμα του δέρματος ή κάλος, σε Ξεν.· ιδίως στην παλάμη, σε Λουκ. **II.** εξόγκωμα, ρόζος ή κάλος· ο εξογκωμένος

σύρτης, καρφί με κεφάλι, ξύλινο καρφί που χρησιμοποιείται στη ναυπηγία, κεφαλή βίδας, σε Αριστοφ.

τύλωω, μέλ. *τυλώσω (τύλος)*, **I.** κάνω κάτι σκληρό, το γεμίζω κάλους — Παθ., *ρόπαλα σιδήρω τετυλωμένα*, ρόπαλα που έχουν όγκους, εξογκώματα από σίδηρο, σε Ηρόδ. **II.** σκληρύνω, εκτραχύνω κάτι, σε Ξεν. — Παθ., είμαι γεμάτος κάλους, σε Θεόκρ.

τυλωτός, **-ή, -όν**, ρημ. επίθ., *ρόπαλα τυλωτά*, ρόπαλα γεμάτα εξογκώματα, όπως το *τετυλωμένα*, σε Ηρόδ.

τύμβευμα, **-ατος, τό**, **I.** τύμβος, τάφος, σε Σοφ. **II.** αυτό το οποίο είναι θαμμένο ή πρόκειται να ταφεί, νεκρό σώμα, πτώμα, σε Ευρ.

τυμβεύω, μέλ. *τυμβεύσω (τύμβος)*· **I. 1.** θάπτω, καίω νεκρό, σε Σοφ., Ευρ. **2.** *χαὸς τυμβεῦσαι τι*, χύνω σπονδές στον τάφο κάποιου, σε Σοφ. **II.** αμτβ., κατοικώ μέσα σε τάφο, στον ιδ.

τυμβ-ήρης, **-ες**, **I.** αυτός που βρίσκεται μέσα σε τάφο, θαμμένος, σε Σοφ. **II.** όμοιος με τάφο, νεκρικός, στον ιδ.

τυμβίτης[ι], **-ου, ό (τύμβος)**, αυτός που είναι μέσα σε τάφο ή κοντά σε αυτόν, σε Ανθ.

τυμβ-ολέτης, **-ου, ό**, = *τυμβώρυχος*, σε Ανθ.· θηλ. **τυμβολέτις**, **-ιδος**, στον ιδ.

τύμβος, **ό**, **II. 1.** ο τόπος όπου έθαβαν το σώμα του νεκρού και το χώμα που έριχναν πάνω του σχηματίζοντας λόφο, Λατ. *tumulus*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.

2. γενικά, τάφος, σε Αισχύλ.· *ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών*, σαν κάποιος γέρος από τάφο, σε Αριστοφ. **3.** επίσης, επιτάφιος λίθος που φέρει την εικόνα του νεκρού, σε Ευρ. **II.** λέγεται για ηλικιωμένο άνθρωπο, σε Ευρ., Αριστοφ.

τυμβ-οῦχος, **-ον (ἔχω)**, αυτός που κατοικεί μέσα σε τάφο, νεκρικός, σε Ανθ.

τυμβο-φόνος, **-ον**, φονιάς τύμβων, δηλ. αυτός που διαταράσσει τους νεκρούς, σε Ανθ.

τυμβοχοέω, μέλ. *τυμβοχοήσω*, σχηματίζω τύμβο συσσωρεύοντας χώμα πάνω από τον τάφο, σε Ηρόδ.

τυμβοχόη, **ή**, συσσωρευση χώματος σε τάφο, σε Ομήρ. Ιλ.

τυμβο-χόος, **-ον (χέω)**· **I.** αυτός που ρίχνει χώμα πάνω στο νεκρό και έτσι σχηματίζει τύμβο, σε Ανθ. **II.** *τυμβοχόα χειρώματα*, τύμβοι που έχουν ανυψωθεί με τα χέρια, σε Αισχύλ.

τυμβό-χωστος, **-ον (χώννυμι)**, αυτός που έχει συσσωρευθεί σε μνημείο από ογκόλιθους, αυτός που σχηματίζει τύμβο με επιχωμάτωση, σε Σοφ.

τυμβορῦχία, **ή**, σύληση τάφων και γενικά η ιεροσυλία, σε Ανθ.

τυμβ-ωρύχος[ῦ], **ό (όρύσσω)**, αυτός που σκάβει τους τάφους των νεκρών με σκοπό την κλοπή, ληστής τάφων, σε Αριστοφ.

τύμμα, **-ατος, τό (τύπτω)**, χτύπημα, σε Αισχύλ., Θεόκρ.

τυμπάνίζω, μέλ. *τυμπανίσω (τύμπανον)*· **I.** χτυπώ τύμπανο — Παθ., *τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους*, να εξέρχεσαι συνοδευόμενος από τον ήχο τυμπάνων, σε Στράβ. **II.** Παθ., ξυλοκοπούμαι μέχρι θανάτου, μαστιγώνομαι, σε Κ.Δ.

τυμπάνιον[ᾱ], **τό**, υποκορ. του *τυμπάνου*, σε Στράβ.

τυμπανιστής, **-οῦ, ό (τυμπανίζω)**, θηλ. *τυμπανίστρια*, ιέρεια της Κυβέλης, σε Δημ.

τύμπανον, **τό (τύπτω)**· **I.** τύμπανο, όπως χρησιμοποιούνταν ιδίως κατά τη λατρεία της Κυβέλης, σε Ηρόδ., Ευρ. **II.** ξύλο με το οποίο κρούεται το τύμπανο· γενικά, ραβδί, ρόπαλο, σε Αριστοφ. **III.** στον Βιργ. τα *tympana* είναι τροχοί αμαξών κατασκευασμένοι από τμήματα κορμών δέντρων.

Τυνδάρεος, ὁ, ο άντρας της Λήδας, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· Αττ. **Τυνδάρεως**, -εω, ὁ, σε Αισχύλ. κ.λπ.· πατρων. **Τυνδαρίδης** [ι], -ου, ὁ, σε Πίνδ.· πληθ. οἱ *Τυνδαρίδαι*, λέγεται για τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ. **Τυνδάρειος**, -α, -ον και -ος, -ον, σε Ευρ.· θηλ. πατρων. **Τυνδαρίς**, -ίδος, ἡ, στον ίδ.

τύνη[ῥ], Επικ. και Δωρ. αντί *τύ, σύ*, εσύ.

τυννός, -ἡ, -όν, Δωρ. αντί *μικρός*, τόσο μικρός, τόσο λίγος, Λατ. *tantillus*, σε Θεόκρ.

τυννοῦτος, -ον και -ο, επιτετ. τύπος του *τυννός*, Λατ. *tantillus*, σε Αριστοφ.· με δεικτικό *ι*, **τυννουτοσί**, -ονί, στον ίδ.· γεν. και δοτ. *τυννουτούι*, -φι, στον ίδ. **τυντλάζω**, εργάζομαι στη λάσπη· απ' όπου, περισκάβω τις ρίζες των αμπελιών, σε Αριστοφ.

τύπᾶνον[ῥ], **τό (τύπτω)**, ποιητ. αντί *τύπανον*, σε Ομηρ. Ὑμν., Ευρ.

τύπειν, ευκτ. Παθ. αορ. β' του *τύπτω*· — *τύπεις*, μηχ.

τύπή, ἡ (τύπτω), χτύπημα, πληγή, στον πληθ., σε Ομήρ. Ιλ.

τύπος[ῥ], ὁ (τύπτω)· **I**. χτύπημα, σε Χρησμ. παρ' Ηροδ. **II. 1.** το αποτέλεσμα του χτυπήματος, αποτύπωμα σφραγίδας, σε Ευρ.· *στίβου τύπος*, σημάδι ή ἴχνος πατήματος, σε Σοφ.· — *τύποι*, σημεία, γράμματα, σε Πλάτ.· *ότύπος τῶν ἵππων*, ο χτύπος, ο ἴχος του βαδίσματός τους, σε Ξεν. **2.** οτιδήποτε κατειργασμένο από μέταλλο ή λίθο, στον πληθ., μορφές δουλεμένες σε ανάγλυφο, σε Ηρόδ., Ευρ.· ἔπειτα απλώς, μορφή, εικόνα, ἀγαλμα, σε Ηρόδ., Ευρ. **3.** *τύπος τινός*, μορφή ανθρώπου, δηλ. ο ίδιος ο άνθρωπος, *Ἴππομέδοντος τύπος*, σε Αισχύλ.· *βραχιόνων τύπος* = *βραχιόνες*, σε Ευρ. **4.** γενικός τύπος ή χαρακτήρας προσώπου, τύπος ή μοντέλο πράγματος, σε Πλάτ.· παράδειγμα, υπόδειγμα, σε Κ.Δ. **5.** σχέδιο, σχεδίασμα, ιχνογράφημα, σε Πλάτ.· ομοίως, *τύπῳ ἐν τύπῳ*, περιληπτικά, σε γενικές γραμμές, στον ίδ.

τύπόω, μέλ. *τυπώσω*, σχηματίζω, διαπλάθω, κατασκευάζω πρότυπο, σε Πλάτ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ανθ.

τύπτω (√ΤΥΠ), Επικ. παρατ. *τύπτον*· μέλ. *τύψω*, Αττ. *τυπήσω*· αόρ. *ἔτυψα*, μεταγεν. *ἐτύπησα* — Παθ., αόρ. *ἐτύφην*, αόρ. β' *ἐτύπην* [ῥ]· μέλ. *τύπήσομαι*· απαρ. παρακ. *τετύφθαι*· **I. 1.** χτυπώ, πλήττω, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἴχνια τύπτιν*, περπατά στα ἴχνη του, σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ., *Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων*, ο δυτικός άνεμος χτυπά με μανία, στο ίδ. **2.** μεταφ., *ἄχος κατὰ φρένα τύψε*, μεγάλη θλίψη πλήγωσε την καρδιά του βαθιά, στο ίδ.· *ἡ ἀληθείη ἔτυψε Καμβύσεα*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II.** Μέσ. ὅπως το *κόπτομαι*, Λατ. *plangor*, χτυπώ τα στήθη μου από θλίψη, στον ίδ.· με αιτ. προσ., θρηνώ για κάποιον, στον ίδ. **III. 1.** Παθ., χτυπούμαι, πλήττομαι, τραυματίζομαι, σε Ομηρ. κ.λπ.· δέχομαι προσβολή, σε Ξεν. **2.** με σύστ. αντ., λαμβάνω πληγές, χτυπήματα, ἔλκεα, *ὄσσο' ἐτύπη*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τύπτομαι πολλὰς* (ενν. *πληγὰς*), δέχομαι πολλά χτυπήματα, σε Αριστοφ.· ομοίως, με δοτ. *καιρίη* (ενν. *πληγῆ*) *τετύφθαι*, σε Ηρόδ.

τύπώδης, -εξ (τύπος II. 5, *εἶδος*), ὁμοιος με περίληψη· επίρρ. *τυπωδῶς*, περιληπτικά, σε Στράβ.

τύπωμα[ῥ], **τό (τυπόω)**, αυτό που είναι τυπωμένο, κατασκευασμένο σύμφωνα με κάποιο τύπο, *τύπωμα χαλκόπλευρον*, λέγεται για χάλκινη κάλλη, σε Σοφ.· σχήμα, περίληψη, σχέδιο, σε Ευρ.

τύπωσις[ῥ], ἡ (τυπόω), σχηματισμός, διάπλαση, προτυπο, πρόπλασμα, σε Πλούτ.

τύραννέω, μέλ. *τυραννέσω*, και **τύραννέω**, μέλ. *τυραννήσω*, το πρώτο πάντα στον Ηρόδ.· και τα δύο ρήματα στους Αττ. ποιητές, χάριν μέτρου· αόρ.

ἐτυράννευσα, ἐτυράννησα· παρακ. τετυράννευκα, τετυράννηκα — Παθ., Μέσ. μέλ. τυραννήσομαι με Παθ. σημασία· αόρ. ἐτυραννεύθην· **I. 1.** είμαι τύραννος, απόλυτος άρχων ή δεσπότης, και στον αόρ., γίνομαι τέτοιος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· είμαι βασιλιάς ή βασίλισσα, σε Ευρ. **2.** με γεν., είμαι δεσποτικός, άρχοντας κάποιου λαού ή τόπου, σε Σόλωνα, Ηρόδ., Αττ. **3.** με αιτ., κυβερνώ, σε Λουκ. — Παθ., κυβερνίεμαι τυραννικά, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** έχω τυραννικές διαθέσεις, ενεργώ ως τύραννος, σε Πλάτ.

τυραννίζω, παίρνω το μέρος των τυράννων, συμφωνώ με τα φρονήματά τους, σε Δημ.

τυραννικός, -ή, -όν (τύραννος)· **1.** αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε δεσποτικό άρχοντα, βασιλικός, σε Τραγ.· κύκλος τυραννικός, ο κύκλος ή το συνέδριο βασιλέων, σε Σοφ. **2.** αυτός που αρμόζει σε τύρανο, δεσποτικός, βασιλικός, τυραννικά φρονεΐν, σε Αριστοφ.· τυραννική ζωνωμοσία, συνωμοσία που γίνεται υπέρ των τυράννων, σε Θουκ.· τὰ τυραννικά, οι χρόνοι διακυβέρνησης της δεσποτικής εξουσίας, σε Αριστ.· επίρρ. τυραννικῶς, σε Πλάτ.· συγκρ. τυραννικότερον, σε Αριστ.

τυραννίς, -ίδος, ή, κλητ. τυραννί (τύραννος),· **I.** βασιλική εξουσία, ανωτάτη αρχή, ηγεμονία, σε Πίνδ., Τραγ. **II. 1.** απόλυτη αρχή, δεσποτική εξουσία, σε Ηρόδ., Αττ.· τυραννίς ύμῶν, η κυριαρχία πάνω σας, σε Δημ. **2.** πληθ., αἱ τυραννίδες = οἱ τύραννοι, σε Ηρόδ.

τυραννοκτονέω, μέλ. τυραννοκτονήσω, σκοτώνω τύρανο, σε Λουκ. — Παθ., φονεύομαι ως τύραννος, στον ίδ.

τυραννοκτονία, ή, δολοφονία τυράννου, σε Λουκ.

τυραννο-κτόνος, ό, ή (κτείνω), φονιάς τυράννου, σε Λουκ.

τυραννο-ποιός, ό (ποιέω), αυτός που κάνει ή παρασκευάζει τυράννους, σε Πλάτ.

τύραννος[υ], **ό, I. 1.** απόλυτος άρχοντας, του οποίου η εξουσία δεν περιορίζεται ούτε από τους νόμους ούτε από κάποιο πολιτικό σύστημα, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· δεν είχε εφαρμογή στις παλιές κληρονομικές βασιλείες (βασιλείαι), όπως εκείνες του Ομήρου ή της Σπάρτης· σήμαινε μάλλον τον παράνομο τρόπο κατά τον οποίο καταλαμβάνονταν η εξουσία, παρά τον τρόπο κατά τον οποίο εξασκούνταν, επειδή η λέξη τύραννος χρησιμοποιείται και για τον ήπιο Πεισίστρατο, αλλά όχι για τους δεσποτικούς βασιλείς της Περσίας. Παρόλα αυτά, η λέξη σύντομα κατάντησε ονειδιστική, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** με ευρύτερη σημασία, ο γιος του τυράννου ή κάθε μέλος της οικογένειας αυτού, σε Σοφ.· ομοίως, ή τύραννος ήταν και η βασίλισσα (γυναίκα του τυράννου) και η πριγκίπισσα (κόρη αυτού), σε Ευρ. **II. 1.** τύραννος, -ον, ως επίθ., βασιλικός, σε Τραγ. **2.** αυτοκρατορικός, δεσποτικός, σε Θουκ.· τύραννα δρᾶν, σε Σοφ. (το τύρ-αννος είναι πιθ. από την ίδια ρίζα όπως το κύρ-ιος, κοίρ-ανος).

τυραννο-φόνος, -ον (*φένω), αυτός που φονεύει τυράννους, σε Ανθ.

τυρβάζω, μέλ. τυρβάσω, ταράσσω, ανακινώ, Λατ. turbare, σε Αριστοφ. — Παθ., τυρβάζω περί τι, ασχολούμαι, φροντίζω, στον ίδ.

τύρβη, ή, ταραχή, σύγχυση, θόρυβος, Λατ. turba, σε Ξεν.

τύρευμα[υ], -ατος, τό, αυτό το οποίο πήζεται, τυρί, σε Ευρ.

τύρευτήρ, -ήρος, ό, αυτός που κατασκευάζει τυρί, λέγεται για τον Ερμή ως θεό των βοσκών και των τράγων, σε Ανθ.

τύρεύω, μέλ. τυρεύσω (τυρός),· πήζω το γάλα και φτιάχνω τυρί· μεταφ., συγγέω τα πάντα, «τα κάνω θάλασσα», σε Δημ.

τύριος, -α, -ον (Τύρος), αυτός που προέρχεται από την Τύρο, σε Ηρόδ. κ.λπ.

τυρίσδω, Δωρ. αντί *συρίζω*.

Τύρο-γλύφος[ῦ], ὁ, αυτός που σκαλίζει, που γλείφει το τυρί, όνομα ποντικιού, σε Βατραχομ.

τυρόεις, -εσσα, -εν, συνηρ. **τύροϋς, -οῦσα, -οῦν** (*τυρός*), ὁμοιος με τυρί· *τυρόεις* (ενν. *πλακοῦς*), τυρί, σε Θεόκρ.

τυρό-κνηστις, ἦ, τυροξύστης, ξύστρα με την οποία τρίβεται το τυρί, τρίφτης, σε Αριστοφ.

τυρό-νωτος, -ον, καλυμμένος με τυρί, σε Αριστοφ.

τύρο-ποιέω, μέλ. *τυροποιήσω*, κατασκευάζω τυρί, σε Στράβ.

τύροπωλέω, μέλ. *τυροπωλήσω*, πωλώ ως τυρί, σε Αριστοφ.

τύροπώλης, -ου, ὁ (πωλέω), αυτός που πουλάει τυρί, σε Αριστοφ.

τύρός, -οῦ, ὁ, τυρί, σε Όμηρ., Αριστοφ. κ.λπ.

Τύρος, ἦ, περιοχή στην Φοινικία, σε Ηρόδ. κ.λπ.

τύροϋς, -οῦσσα, -οῦν, συνηρ. αντί *τυρόεις*.

Τύρο-φάγος, ὁ (φαγείν), αυτός που τρώει τυρί, όνομα ποντικιού, σε Βατραχομ.

τύρο-φόρος, -ον (φέρω), κατασκευασμένος από τυρί, αυτός που φέρει τυρί πάνω του, σε Ανθ.

Τυρρην-ολέτης, -ου, ὁ (ἄλλυμι), καταστροφέας των Τυρρηνών, σε Ανθ.

Τυρρηνός, βλ. [Τυρσηνός](#).

Τυρσηνός, -ἦ, -όν, Ιων. και αρχ. Αττ. αντί *Τυρρηνός*, αυτός που κατάγεται από την Τυρρηνία ή Ετρουρία, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Τραγ.· επίσης, **Τυρσηνικός, -ἦ, -όν**, σε Αισχύλ.

τύρσις, ἦ, γεν. *τύρσιος*, αιτ. *τύρσιν*· αλλά ονομ. και αιτ. πληθ. *τύρσεις*, γεν. *τυρσέων*, δοτ. *τύρσεσι*· πύργος, Λατ. *turris*, σε Πίνδ., Ξεν.

τυτθός, -όν, μεταγεν. επίσης *τυτθή, τυτθόν*, **I.** μικρός, νέος, λέγεται για παιδιά, σε Όμηρ., Αισχύλ.· *τυτθόν θηρίον*, λέγεται για τη μέλισσα, σε Θεόκρ. κ.λπ. **II.**

1. *τυτθόν*, ως επίρρ., λίγο, σε Όμηρ.· *τυτθός ἔτι ζώων*, αναπνέοντας ακόμα λίγο, σε Ομήρ. Ιλ.· *τυτθός ἐδέυθησεν*, χρειαζόταν λίγο, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τη φωνή, χαμηλόφωνα, ήσυχα, απαλά, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** παρ' ολίγον, μόλις, σχεδόν, Λατ. *vix*, στο ίδ.· ομοίως, ουδ. πληθ., στον Αισχύλ. **III.** *τυτθὰ διατμηῆσαι, κεάσαιμι*, κόβω σε μικρά κομμάτια, σε Ομήρ. Οδ.

τύφεδᾶνός, ὁ (τύφω), κάποιος με θολωμένο μυαλό, μικρός, ηλίθιος, σε Αριστοφ.

τύφη, ἦ, είδος χόρτου που χρησιμοποιούνταν στο γέμισμα των στρωμάτων κρεβατιών.

τύφ-ήρης, -εσ, ὁ, κατασκευασμένος από *τύφη*, σε Ανθ.

τυφλό-πους, ὁ, ἦ, αυτός που έχει τυφλά πόδια, λέγεται για τον Οιδίποδα, σε Ευρ.

τυφλός, -ἦ, -όν (τύφω),· **I.** αυτός που δεν βλέπει, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· με γεν., *τυφλός τινος*, τυφλός ως προς κάποιο πράγμα, σε Ξεν.· *τά τυφλά τοῦ σώματος*, δηλ. τα νώτα κάποιου, στον ίδ.· λέγεται για τα μέλη του σώματος του τυφλού, *τυφλός πούς, χείρ*, σε Ευρ.· πρβλ. [τυφλόπους](#). **II. 1.** λέγεται για πράγματα, σκοτεινός, ασαφής, άγνωστος, σε Αισχύλ., Σοφ.· *τυφλαί σπιλάδες*, τυφλοί, άορατοι βράχοι, σε Ανθ. **2.** λέγεται για κανάλια ή διόδους, κλεισμένος, χωρίς έξοδο, σε Πλούτ. **III.** επίρρ., *τυφλῶς ἔχειν προς τι*, είμαι τυφλός ως προς αυτό, σε Πλάτ.

τυφλό-στομος, -ον, αυτός που έχει «τυφλό» στόμιο, φραγμένο, λέγεται για ποταμούς, σε Στράβ.

τυφλότης, ή (τυφλός), η ιδιότητα του τυφλού, τυφλότητα, στραβομάρα, σε Πλάτ.

τυφλόω, μέλ. *τυφλώσω*, **1.** τυφλώνω, κάνω κάποιον τυφλό, σε Ηρόδ., Ευρ. — Παθ., είμαι ή γίνομαι τυφλός, σε Ηρόδ., Ευρ. **2.** μεταφ. στον Παθ. τύπο, *μόχθος τετύφλωται*, είναι μάταιος, σε Πίνδ.: *τῶν μελλόντων τετύφλωνται φραδαί*, η σοφία είναι τυφλή ως προς το μέλλον, στον ίδ.

τύφλωσις, ή (τυφλόω), η κατάσταση της τύφλωσης κάποιου, η ιδιότητα του να είναι κάποιος τυφλός, του να μην βλέπει, σε Ισοκρ.

τυφλώττω (τυφλός), είμαι τυφλός, σε Λουκ.

τύφο-γέρον, -οντος, ό (τύφω), ανόητος και μωρός γέρος, του οποίου το μυαλό είναι σκοτισμένο και συγκεχυμένο από την ηλικία, ξεκουτιασμένος, σε Αριστοφ.

τύφος, ό (τύφω), καπνός, ατμός, σε Ανθ.: μεταφ., αλαζονεία, ματαιοφροσύνη, σε Πλούτ.

τύφωω, μέλ. *τυφώσω*, (**τύφος**), περιβάλλω με καπνό: μεταφ., στον Παθ.

παρακ. *τετύφωμαι*, βρίσκομαι εκτός εαυτού εξαιτίας της αλαζονείας, είμαι παράφρονas, έχω «βγει» έξω από τα λογικά μου, σε Πλάτ., Δημ.

τύφω[ῦ], αόρ. *ἔθυψα*: παρακ. *τέθυφα* — Παθ., μέλ. *τύφήσομαι*, αόρ. β' *έτύφην [ῦ]*, παρακ. *τέθυμμαι*. **I.** εγείρω, σηκώνω καπνό, *καπνὸν τύφω*, σε Ηρόδ.:

απόλ., καπνίζω, σε Σοφ. **II. 1.** μτβ., καπνίζω κάτι, περιβάλλω κάτι με καπνό, *τοὺς σφήκας*, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., *καπνῶ τύφω πόλιν*, γεμίζω την πόλη με καπνό, στον ίδ. **3.** καταστρέφω μέσα στον καπνό, καίω αργά-αργά, σε Ευρ. — Παθ., σιγοκαίομαι, κρυφοκαίομαι, στον ίδ.: μεταφ., *τυφόμενος πόλεμος*, που κρυφοκαίει αλλά δεν έχει ξεσπάσει ακόμα, σε Πλούτ.: ομοίως, λέγεται για κρυφό έρωτα, σε Ανθ.

Τύφωεύς, -έως, Επικ. **Τυφωεύς, ό**: συνηρ. **Τύφώς**, γεν. *Τυφῶ*, αιτ. *Τυφῶ*·, κάποιος γίγαντας τον οποίο έθαψε ο Δίας στην Κιλικία, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ.

Τύφῶν, -ῶνος, ό, Επικ. **Τύφάων, -ονος**, γιος του Τυφωέα και πατέρας των ανέμων, σε Ησίοδ.

Τύφωνικός, -ή, -όν, θυελλώδης, σε Κ.Δ.

τύφωνο-ειδῶς (Τυφῶν), επίρρ., κατά τρόπο όμοιο με τον ανεμοστρόβιλο, σε Στράβ.

Τύφώς, -ῶ, ό, I. συνηρ. αντί *Τύφωεύς*, βλ. ανωτ. **II.** ως προσηγορ., *τύφώς*, γεν. *τυφῶ*, δοτ. *τυφῶ*, ανεμοστρόβιλος, θύελλα, τυφώνας, σε Αισχύλ. κ.λπ.

τύχαιος, -α, -ον, (τύχη), κατά τύχη, σε Πλούτ.

τύχε[ῦ], Επικ. γ' ενικ. αορ. β' του *τυγγάνω*.

τύχη[ῦ], ή (πρβλ. τυγγάνω), **I.** το αγαθό το οποίο αποκτά ο άνθρωπος (*τυγγάνει*) μέσω της εὐνοίας των θεών, καλή τύχη, ευτυχία, επιτυχία, σε Θεόγν., Ηρόδ. κ.λπ.: *σὺν τύχη*, σε Σοφ.: *θεία τύχη*, Λατ. divinitus, σε Ηρόδ. κ.λπ.: απ' όπου, η *Τύχη* θεοποιήθηκε, όπως η Λατ. Fortuna, *Τύχα Σώτειρα*, σε Πίνδ.: *Τύχη Σωτήρ*, σε Αισχύλ. **II. 1.** γενικά, τύχη καλή ή κακή, στον ενικ. και πληθ., σε Ηρόδ., Αττ. **2.** σπανίως λέγεται για κακή τύχη ή δυστυχία, *ἦν χρήσωνται τύχη*, δηλ. αν σκοτωθούν, αν φονευθούν, σε Ευρ.: *τύχη*, κατά κακή τύχη, σε Αντιφόντα. **3.** ιδίως, *ἀγαθὴ τύχη*, σε Αισχύλ. κ.λπ.: σε δοτ. *ἀγαθῆ τύχη*, «στο όνομα του Θεού», σε Δημ. κ.λπ.: με κράση, *τυχάγαθῆ*, σε Αριστοφ.: η τυπική αυτή φράση περιλαμβανόταν στις συνθήκες και τα άλλα δημόσια έγγραφα, όπως το Λατ. quod felix faustumque sit, *Λάχης εἶπε, τύχη ἀγαθῆ τῶν Αθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν*, σε Ψήφισμα παρά Θουκ.: ομοίως, *ἐπ' ἀγαθῆ τύχη*, σε Αριστοφ. κ.λπ. **4.** επίρρ. χρήσεις, *τύχη*, κατά τύχη, Λατ. forte, forte fortuna, σε Σοφ. κ.λπ.: *ἀπὸ τύχης*, σε Αριστ.: *ἐκ τύχης*, σε

Πλάτ.· *διὰ τύχην*, σε Ισοκρ. κ.λπ.· *κατὰ τύχην*, σε Θουκ. κ.λπ. **III.** *τύχη*, κλήρος, μοίρα, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· *τῆς τύχης τὸ ἐμὲ τυχεῖν!*.. τί ατυχία, να τύχω!... σε Ξεν.· κυρίως λέγεται για κακοτυχίες, σε Αισχύλ. κ.λπ.

τύχηρός, -ά, -όν, τυχερός, που έχει τύχη, σε Αισχύλ.· *επίρρ. τυχηρῶς*, σε Αριστοφ.

τυχήσας, μτχ. αορ. του *τυγχάνω*.

τυχθείς, μτχ. Παθ. αορ. του *τεύχω*.

τύχοιμι, ευκτ. αορ. β' του *τυγχάνω*.

τύχόν, επίρρ., βλ. [τυγγάνω](#) B. III. 2.

τύχόντως, επίρρ. μτχ. αορ. β', κατά τύχη, τυχαίως, σε Αριστ.

τύχος, ὁ (τεύχω), = *τύκος*, σε Θέογν.

τύχών, μτχ. αορ. β' του *τυγχάνω*.

τύπασκον, Ιων. και Επικ. αορ. του *τύπτω*.

τῷ, I. δοτ. ενικ. του ουδ. άρθρου *τό*, σε χρήση απολ., κατ' αυτόν τον τρόπο, συνεπώς, επ' αυτού, σε Όμηρ. **II. 1.τῷ;** αντί *τίνι*; δοτ. ενικ. του *τίς*; = ποιος;

2.τῷ, εγκλιτ. αντί *τινί*, δοτ. ενικ. της αορ. αντων. *τις*, κάποιος.

τῷγαλμα, Ιων. κράση αντί *τὸ ἄγαλμα*.

τωθάζω, Δωρ. **τωθάσδω**, μέλ. *τωθάσομαι*, αορ. *ἐτώθασα*, υποτ. *τωθάσω*· **1.**

εμπαίζω, περιπαίζω, περιγελώ, σκώπτω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. — Παθ.,

χλευάζομαι, σε Πλάτ. **2.** απόλ., εμπαίζω, χλευάζω, σε Αριστοφ.

τωθασμός, ὁ, εμπαιγμός, χλευασμός, σε Αριστ.

τῶληθές, Ιων. κράση αντί *τὸ ἀληθές*.

τῶπό, τῶποβαῖνον, Ιων. κράση αντί *τὸ ἀπό, τὸ ἀποβαῖνον*.

τῶργεῖου, Δωρ. κράση αντί *Ἀργεῖου*.

τῶρχαῖον, Ιων. κράση αντί *τὸ ἀρχαῖον*.

τῶς, δεικτ. επίρρ. *ὧς, οὔτως*, **I.** ἔτσι, κατ' αυτόν τον τρόπο, σε Όμηρ., Ησίοδ., Αισχύλ. **II.** Δωρ. *οὔ*, όπου, σε Θεόκρ.

τῶτρεκές, κράση αντί *τὸ ἀτρεκές*, σε Ανθ.

τωῦλιον, Δωρ. κράση αντί *τὸ αὔλιον*, σε Θεόκρ.

τωῦτό (ὄχι *τωῦτό* ἢ *τῶντό*), γεν. *τωῦτοῦ*, δοτ. *τωῦτόῳ*, Ιων. κράση αντί *τὸ αὐτό* κ.λπ.